

The Duke Ellington Swedish Society

BULLETIN NUMMER 1 1995

Ordföranden har ordet: Kära Ellingtonvänner!

Hej igen och ännu ett nummer av vår Bulletin. Ja, nu kan vi blicka fram emot ett nytt år med en ny spännande konferens, "Ellington '95" i Pittsburgh, Billy Strayhorn's hemstad.

Ja, tiden går fort, 1994 är nu ett minne blott, men stort enligt många medlemmar. Informationen är ännu knapphändig angående "Ellington '95" (Januari 95), men viss information finns redan, se artikeln i denna Bulletin. Det är vår förhoppning att vi kan ordna en gruppresa till USA, och därigenom förbilliga kostnaden något. Flera delegater har redan frågat om det går att åka i grupp därför att det är ett trevligare sätt att resa. Vi skall försöka att ordna detta till alla som anmäler sitt intresse till oss i tid. Vi kan bli en större grupp än tidigare år och det vore roligt ur flera aspekter.

Vårt nästa möte äger rum måndagen den 3 april, då vi kommer att redovisa allt av intresse för "Ellington '95". Dessutom blir det musikmed Arne Domnérus plus en eller två medmusikanter samt video av Hans Lööw som blev mycket uppskattat vid senaste mötet.

Det var trevligt att Radion under nyårshelgen sände en repris av konserten i Berwaldhallen från den 21 maj. Sveriges Radio kommer att ge ut en dubbel-CD utan korrigeringar från denna kväll och CD'n beräknas vara klar före "Ellington '95". Vi tackar Herr Lars-Göran Ulander P2 Musik på förhand.

För övrigt så önskar redaktionen att få se flera inlägg från medlemmar och även icke medlemmar. I denna bulletin finns en artikel av Sven Tollin, Malmö, som han skrev 1942 (för 53 år sedan) i skolan i Nyköping. Obs. att litteratur i bokform måste ha varit knapp före och under kriget vilket gör att Sven måste ha arbetat med stor energi för att söka information till att sammanfatta sin artikel. Tack Sven för Din artikel.

Det var allt för i dag och jag hoppas att vi ses den 30 mars, till dess ha det bra.

Vi elskar er vansinnig

Göran Wallén

The Duke Ellington Swedish Society

c/o Göran Wallén, ordförande
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon arbete: 08-470 54 40
bostad: 08-96 52 34

Bo Haufman, sekreterare
Storgatan 57, 115 23 Stockholm.
Telefon arbete: 08-614 45 35
bostad: 08-663 74 95

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Haufman
Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

Nedanstående insända artikel är författad av Sven Tollin, Malmö, som har arbetat med olika yrken bl.a. som journalist, publicity manager för Columbia Pictures samt konsertarrangör med Bo Johnson, Malmö.

Sven hörde "Solitude" redan 1937 och har sedan dess följt Duke's karriär i alla år. Via filmen "Anatomy of a Murder" 1959, som Columbia lanserade, ordnade Sven så att Duke kom till premiären på biografen Royal på Kungsgatan. 1963 träffade Sven, som journalist, Duke i samband med Gröna Lund-besöket för en intervju för Svenska Dagbladet. Dessutom arrangerade Sven med Bo Johnson flera konserter med Duke fram till 1973 i Skånelandet.

Den följande artikeln skrev Sven den 4 januari 1942 i Läroverket i Nyköping.

Ämne: "Duke Ellington".

Lärare: Adjunkt Gunnar Lanning.

Föredraget innehöll också flera skivillustrationer.

Duke Ellington, pianist, orkesterledare, kompositör, arrangör.

När den s.k. "swingen" och "hotten" i våra dagar blöts och stöts, diskuteras och ventileras och dessa uttryck utnyttjas i alla möjliga och omöjliga sammanhang i reklamsyfte o. dyl. samt då man hör frågan: "Vad är swing?" och liknande kan man ej låta bli att tänka på dessa ord: "Jazzen skall alltid leva - den har något att säga vår tid - och den säger det på så många olika sätt - söker sig alltid nya former - arbetar sig ständigt uppåt - trots allt oförstående motstånd."

Detta kloka och mäktiga yttrande har fällts av Duke Ellington, som utan tvivel är den mest personliga av jazzens otaliga kompositörer och arrangörer och har vidare dokumenterat sig som en av de främsta jazzpianisterna och leder dessutom den jazzorkester, vilken anses som den främsta i världen. Det är om denne svarte gentleman, hans orkester och musik jag nu skall berätta. Alltså från början!

Edward Kennedy Ellington,

som han egentligen heter, föddes den 29 april 1899 i Wahington, USA. Redan som pojke tog han pianolektioner, men han tyckte bättre om att måla och glömde snart bort all spelning han lärt sig. Hade han fått följa sin egen första önskan, så hade han nog blivit konstnär, men den hårda verkligheten gjorde, att han måste studera vid en handelsskola för att ägna sig åt affärsbanan. Men som otaliga andra unga och framåtsträvande människor fick han bidra till kostnaderna för studierna genom att arbeta på kvällar och nätter. Ellington fick jobb i en sodabar. Om Duke lärde sig skaka cocktails eller torka glas är inte känt, men det är ju av mindre vikt. Vad som är viktigt

och hade stor betydelse för Duke Ellington's framtid var, att han titt och tätt fick ersätta barpianisten, vilken hade svårt att säga nej till en drink och därför lämnade sin pianostol alltför ofta. Ellington började tycka mer och mer om musik, men den ordinarie pianistens arrangemang var för svåra för Duke Ellington's ännu otränade öra och det enda sätt, på vilket han kunde lära sig spela en melodi, var att själv improvisera på pianot tills han så att säga hade "komponerat" ihop melodien, då han även gjort sitt eget arrangemang. Man förstår, att det måste finnas en ovanlig musikbegåvning och anpassningsförmåga för att kunna prestera något sådant. Duke fortsatte sina pianostudier även sedan han slutat skolan och det dröjde inte länge förrän hans musikaliska anlag tog överhanden, och det stod klart för Duke att han helt borde ägna sig åt musiken.

Egen orkester och Cotton Club

Han fick engagemang i flera olika orkestrar; det första 1916, han var alltså då endast 17 år gammal, i Louis Thomas' orkester. Därefter spelade han i Russel Woodings och 1920 i Wilbur Sweatman's orkester. Två år stannade han hos den senare för att därefter tillträda ett engagemang i Elmer Snowdens band, som spelade i New York. Detta var det sista innan han blev sin egen, ty 1924 bildade han en liten men naggande god sex-mans-orkester, vilken spelade på en del mindre restauranger och danshak. Det första större engagemanget fick "Duke Ellington Wahingtonians", som orkestern kallade sig, på det exklusiva Kentucky Club i slutet av 1925.

Medlemmarna i "The Washingtonians" var: Bubber Miley och Arthur Whetsol, trumpet, Otto Hardwick, saxofon, Fred Guy, gitarr, Sonny Greer, trummor och Duke Ellington själv, piano.

Påföljande år besökte den berömda musikförläggaren och impresario Irving Mills en kväll med några vänner Kentucky Club, där Ellington spelade, och det sägs, att han innan han lämnat klubben på natten skrivit kontrakt med Ellington och hans orkester! Detta var en mycket viktig milstolpe för Ellingtons karriär inom jazzmusikens värld, ty Mills var en duktig impresario och Ellington kunde snart utöka orkestern och blev placerad på New Yorks största negernattklubb, Cotton Club, där han definitivt slog igenom år 1927. Kring den lilla kärnan växte alltså ut världens mest berömda och erkänt bästa jazzorkester. "Duke Ellington and his famous orchestra", som den hette, fick förnämliga engagemang - bl.a. hos den store Ziegfield tillsammans med Maurice Chevalier. Hans berömda filmer "Stormy Weather" och Black and Tan Fantasy" o.a. inspelades också vid denna tid för att nu inte tala om hur produktiv han var inom grammfoninspelningens värld. "Creole Love Call", "Moon Glow", "The Mooche" m.fl. mästerverk gjordes dessa år.

År 1933 besökte han Europa för första gången. Inom vissa musikkretsar trodde man i början på 30-talet, att man ej skulle få ut något nytt ur jazzmusiken; att den s.a.s. skulle stelna i schablonmässighet och så småningom överleva sig själv. Men den "hot jazz", som har Ellington till fader i komposition, arrangemang och rytmik, utgör en bestämd gensaga mot detta tal. Och vid sin mycket omskrivna turné i Frankrike och England hälsades han som en stor och originell förnyare av jazzen. I England fick Ellingtons orkester spela för Storbritanniens f.d. kung Edward och nuvarande konung George. I båda länderna gjorde han enorm succé och hans orkester spelade vid samtliga konserter för fullsatta hus och folk tycktes aldrig få nog av negeridolen och hans boys.

Stor succé i Europa

Duke Ellington har alltsedan början av 30-talet varit det stora namnet inom jazzens värld. Att följa hans vidare öden fram till våra dagar skulle ta alltför lång tid och dessutom är de i stort sett identiska med andra ledande amerikanska orkestrars turneer omväxlande med nattklubbsjobb. Att "Symfoni I Svart", en av Ellingtons bästa filmer, gjordes 1936, förtjänar emellertid att framhållas samt att han och hans orkester gjorde Sverige den äran 1939 genom att ge ett antal konserter i Stockholm, Eskilstuna, Norrköping m.fl. städer. Att Ellingtons mottagande blev lika

ovationsartat här som i England behöver väl knappast nämnas. Jag hörde via radion den 29 april orkestern från Konserthuset i Stockholm och den elektrifierande kick jag fick av bl.a. "Rocking Rythm" (sic) var enorm. Vilken upplevelse!

Som jag hoppas alla fått klart för sig, spelar Duke själv piano i sin orkester. Han har utvecklat en unik pianistisk teknik och stil, orkestral snarare är solistisk, som är mycket personlig. Från denna hans stil är steget inte långt till hans fenomenala förmåga att komponera och arrangera. Inom detta gebiet står han även i en klass för sig. Han finner sina ämnen lätt tillgängliga och redan titlarna på opusen avslöjar det väsentliga förbund, som hans musik har med hans folks liv i djupa södern eller i fattigaste Harlem. Ellington skriver på ett naturligt sätt för instrument, olikt de amerikanska schlagerkompositörerna, som aldrig kan bortse från "ord contra musik". Ord kan ibland fogas till hans nummer, men alltid med olycklig utgång. Då och då förekommer riktiga texter, men vanligtvis som ett motto eller ett slagord. "Play me the blues boy, it's the blues, I love to sing". Dukes kompositioner omfatta huvudsakligen två typer: de starkt rytmiska, rena dansnumren t.ex. "Caravan", "Pyramide", "Echoes of the Jungle", "Harlem Speaks", och de långsmmare lyriska numren med en mindre påtaglig rytmisk dansbarhet t.ex. "Solitude", "Mood Indigo", "Take It Easy", "Awful Sad", "Mystery Song". Ibland kombinerar de två med enastående effektivitet, som i signaturmelodin "East St: Louis Toodle-O", "Old Man Blues" eller "Rocking Rythm" m.fl. Ellington är framför allt en orkestral kompositör och därmed är vi inne på orkestern och de musikaliska "trollkarlar" som bilda denna.

En orkester med skickliga solister

De enskilda musikernas karriärer skulle vara värda att omtalas, men jag nöjer mig här med en kortare presentation och börjar med orkesterns ende vite medlem Juan Tizol. Han är född i Porto-Rico år 1900 och ingick i Ellingtons orkester redan 1929 och är Dukes högra hand ifråga om orkesterns musikaliska skötsel. Han spelar ventilbasun och är en mycket framstående instrumentalist och kompositör. Han har bl.a. skrivit "Caravan" och "Pyramide" m.fl. nummer, som lanserats av Ellington. Lawrence Brown spelar trombone såväl sweet som hot och är berömd för sin vackra ton. Började hos Ellington 1929. Joe Nanton, "Tricky-Sam" som han även kallas är också trombonist känd för sina s.k. growlsolon. Har varit Ellington trogen sedan 1926. Som förste trumpetare hade Ellington tills för ett par år sedan Arthur Whetsol. Som jag förut nämnt var

han med Ellington redan vid starten 1924. Han dog emellertid 1940 och då han några år innan måste sluta ersattes han av Wallace Jones, en relativt okänd trumpetare, men ej desto mindre en duktig sådan. Som andra trumpetare har Ellington Cootie Wiliams, mannen som aldrig spelar en ton fel. Efter att ha spelat med bl.a. "The King of Drums" Chick Webbs orkester blev han medlem i Ellingtons orkester 1928 och är en av orkesterns bästa solister med s.k. growleffekter som specialitet. Han är även kompositör och tillika orkesterns Benjamin, född 1911. Tyvärr tog Benny Goodman hand om honom 1941, men jag hoppas fortfarande på att han kommer tillbaka till fadershuset. Tredje trumpetare och en av de främsta hotsolisterna i världen är Rex Stewart. De sex mannar jag nu nämnt bilda brassektion, som det inom jazzen alltid heter i st.f. mässingsdito. Saxsektionen består f.n. av fem medlemmar. Saxledare och nestor bland dem är Otto Hardwick. Han spelar altsaxofon och var med, som jag förut nämnt, redan 1924 på "Kentucky Club". En av de skickligaste medlemmarna i orkestern är andra altsaxen, Johnny Hodges. Ingick i Ellingtons orkester samma år som Cootie och är ansed som den kanske främste solisten i världen på sitt instrument, och är min stora favorit. Spelar även sopransax. Barney Bigard spelar tenorsax, men framträder huvudsakligen som klarinetsolist och räknas som en av de bästa. Kom till Ellington 1928. Ellington har i Harry Carney den yppersta barytonsaxen i världen. Som biinstrument har han altsax och klarinett. 1940 utökade Ellington sin saxsektion med tenoren Ben Webster, i vilken han fick en utomordentligt fin solist. Vad slutligen rytmsektionen eller kompet, som den i dagligt tal kallas, beträffar så består den förutom av Ellington på piano av Fred Guy, gitarr, orkesterns äldsta medlem, född 1897 och trumslagaren eller batteristen som det heter på jazzspråket, Sonny Greer, vilken följt Ellington sen de träffades 1924 samt sist men inte minst, Jimmy Blanton, vilken upptäcktes i en småstad och engagerades av Ellington 1939. En mycket gedigen och duktig musiker, som emellertid dog i november i fjol, vilket gjorde orkesterns medlemmar mycket nedstämda och Webster bl.a. kunde ej spela på flera dagar. Han var känd för sin bärande och fylliga ton på basen. Före honom hade Ellington använt två basister, nämligen Wellman Braud och Billy Taylor. Den förre, som är född i jazzens hemstad, New Orleans, räknas som en av pionjärerna på sitt instrument, men lämnade orkestern 1935 för att ägna sig åt restaurangrörelse. Taylor efterträdde honom härvid, men lämnade Ellington 1940. Det var alltså den till 15 man uppgående "Ellington and his famous orchestra".

Orsaken till att jag tagit med årtalen, när respektive musiker blev medlem i orkestern, är att jag velat visa dennas oöverträffade homogenitet. De flesta ha varit med Ellington i över 10 år, vilket säger en hel del.

Ellingtons geni erkänns av musikens auktoriteter

Till sist skall jag nämna litet om Duke Ellington mer privat, vilket är av visst intresse. Han bor trots sina goda inkomster fortfarande tillsammans med sina föräldrar och syster i en enkel våning i Harlem och han kan resa en timme genom New York för att få komma hem och äta sin mammas vällagade mat, "den bästa i världen" enligt Duke. Vidare röker han bara cigarrer och vill aldrig gå och lägga sig. Hans favoriter äro Whitemann, Gershwin, Stravinsky och Debussy. Att Ellington är ett geni både som kompositör, arrangör och orkesterledare samt att han är en allvarligt syftande musiker har oförbehållsamt erkänts av massor av auktoriteter, bl.a. sådana storheter som Leopold Stokowsky och Percy Graninger, musikledare vid New Yorks universitet, Bazil Cameron, dirigent för Seattles symfoniorkester, Paul Whitemann m.fl.

Genom sin persolighet, sin intensiva skaparglädje, sin melodiska uppfinningsrikedom och sin enastående känsla för klangkolorit och dynamik har Duke Ellington för alltid tillförsäkrat sig en position inom musiken.

Gruppresa till Ellington '95

När detta skrives har redan ett cirkulärbrev gått ut till alla medlemmar med ett förslag till samordnad resa till Pittsburgh den 20 maj. De som är intresserade bör snarast anmäla sig till sekreteraren.

Vi tror att det kan bli en bra konferens. Arrangörerna måste ju anstränga sig för att slå Stockholm och Ellington '94. Vi tror dessutom att det kan bli en trevlig vistelse i New York före konferensen. Tänk bara på alla jazzställen Du kan besöka, Blue Note, Sweet Basil m.fl. och på alla CD Du kan införskaffa i de välförsedda skivbutikerna som t.ex. Virgin, Tower och J&R. I närheten av det föreslagna hotellet ligger dessutom Colosseum, en bokhandel med en synnerligen välförsedd jazzavdelning.

Dollarn befinner sig just nu i en nedåtgående trend så Din kalkyl kan förbättras något. Slå till och anmäl Dig.

Bo Haufman

"It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing"

Ett studium av numrets utveckling av Bo Haufman

Duke Ellington skrev och tog copyright på den här låten 1932, men melodin komponerades redan 1931 och enligt vad Steven Lasker uppger i texthäftet till CD-boxen "Early Ellington" (MCA GRP 36402) så spelades numret in i studio i Chicago den 11 augusti 1931 men inspelningen godkändes inte och matriserna förstördes. Det är från februari 1932 som den första bevarade inspelningen existerar. Numret levde kvar i Duke Ellington's repertoar under hela hans karriär och har dessutom utgjort ett flitigt använt nummer i många andra orkestrars repertoarer. Inte minst har den utgjort ett ofta använt underlag för jam sessions av olika slag.

Det åstadkom på sin tid en viss överraskning att namnge en komposition med en hel mening. Vanligast var att bara namnge låtar med ett enkelt substantiv eller annat kortare begrepp. Andra kompositörer tog efter ideen och ett nummer som Trummy Young/Sy Oliver's "Tain't What You Do, It's The Way That You Do It" är en direkt följd av Duke's idé.

När jag som 14-åring började upptäcka jazzen genom att lyssna på min äldre systers 78-varvsskivor, greps jag naturligtvis av "It Don't Mean A Thing" precis som av all övrig Ellington-musik. Det är dom intrycken som sitter kvar än i dag. Emellertid missuppfattade jag titelns innebörd. Jag trodde att det ungefärligen betydde "Det gör ingenting om det inte svänger". Det tog några år innan jag förstod att innebörden var den rakt motsatta.

Enligt W.E. Timmer så finns inspelningar av "It Don't Mean A Thing" bevarade från 90 tillfällen och självklart så har inspelningarna genomgått diverse förändringar under årens lopp. Det är ju ett av Duke's kännetecken att han hela tiden utvecklade sin musik även om han spelade samma låtar. När jag första gången hörde Duke live 1963 i Stockholms konserthus så satt jag först hemma och spisade in alla plattorna från 30- och 40-talen och blev mycket besviken när bandet från 1963 inte lät som mina plattor därhemma. Inte ens Cootie lät som han gjorde 1940. Senare har jag förstått bättre.

Av de nämnda 90 inspelningarna kan 7 sägas vara studioinspelningar. Resten är liveupptagningar från konserter och radioutsändningar.

Det kan vara intressant att studera hur dessa inspelningar fördelar sig över åren:

1932: 1	1937: 1	1940: 1	1943: 6	1944: 4
1945: 7	1947: 2	1948: 2	1949: 1	1950: 3
1952: 2	1953: 1	1954: 1	1956: 2	1957: 1
1959: 1	1960: 1	1961: 1	1965: 2	1966: 1
1968: 13	1969: 8	1970: 14	1971: 6	1972: 5
1973: 4				

Statistik kan ju som bekant läsas som en viss herre plägar läsa Bibeln. Man kan tydligt notera en frekvensökning i slutet av 60-talet men det behöver inte nödvändigtvis betyda att numret spelades mer då än tidigare. Det är snarare en indikation på att mer av orkesterns framträdanden togs upp på band under de sista åren än vad som var vanligt tidigare. Jag är övertygad om att numret ofta spelades under 30-talet men som bekant är antalet liveupptagningar från det decenniet inte alltför många. Notera också ökningen under åren 1943/44/45 som säkert kan härledas till de talrika radioutsändningarna för Treasury Dept som ju alla finns bevarade.

Vidare skall noteras att låten ofta ingick i de "medleys" som Duke alltid presenterade vid sina konserter. Timmer noterar i sin bok "medleys" från 320 tillfällen och en kvalificerad gissning är att "It Don't Mean A Thing" ingår i c:a 100 av dem i längre eller kortare form.

Av de 90 inspelningar som finns bevarade har 25 givits ut på skiva. Här följer ett enklare studium av dess tillfällen:

2/2 1932

(LP: CBS 88000 - The Complete DE - vol. 3)

Detta är den första studioinspelningen. Här hör vi Ivie plus två fina framträdanden av Joe Nanton och Johnny Hodges. Harry Carney's legato bakom Ivie är också mycket tydligt. Det doa-doa som senare brukade sjungas har ännu inte etablerats utan genomförs här av instrumentala kombinationer.

5/9 1940

Enligt diskografierna lär det existera ett piano-solo med Duke framförande numret men det har ännu inte utgivits på skiva.

Juni 1943

Från en radioutsändning "RKO Jamboree", som mig veterligen inte finns utgiven på skiva men däremot som en filmsnutt, kan vi för första gången notera att Taft Jordan och Ray Nance står för det vokala inslaget.

11/7 1943

(LP: Hurricane 6.002 - DE at the Hurricane Club - vol. 2) Upptagning från en radioutsändning där presentatören annonserar numret som en "revival". Arret är nu helt annorlunda jämfört med 1932. Solister är Harold Baker, Joe Nanton och Ray Nance på violin. Enligt skivomslaget skall Nat Jones höras som solist på klarinett medan presentatören säger att Harry Carney spelar soloklarinett. Någor reguljärt klarinettsolo förekommer inte. Däremot en passage före Nance's violinsolo som kan uppfattas som två klarinetter och det skulle då möjligtvis vara Nat Jones plus Harry Carney. Vokalinslag saknas.

1/12 1943

(LP: Circle CLP-104 - World Broadcasting series - vol. 4) Tre takes finns medtagna på denna skiva. Nance och Jordan växelsjunger. Trombonsolo av Nanton. Vi hör också Elbert Williams på tenorsax. Återigen ett nytt arrangemang där Duke verkligen låter orkestern i sin helhet medverka bakom de olika solisterna. Elbert Williams är klart Websterinfluerad.

8/7 1944

(LP: Rarities 70 - The Fabulous Forties - vol. 3 1940/44) Från en radioutsändning. Nance och Jordan står för vokalinslaget och därefter följer Nantons trombon. Arret är detsamma som 1/12 -43 men avkortat så tillvida att numret avslutas efter Nanton's solo.

19/12 1944

(LP: Prestige 24073 - The DE Carnegie Hall Concerts December 1944) Samma arr med undantag av att Nance ensam står för vokalinslaget och att Al Sears tar ett längre tenorsolo än vad som bjöds på World inspelningen.

17/1 1945

(LP: Giant of Jazz 1003 - An evening with the Duke). Samma arr. Jordan tillbaka som vokalist tillsammans med Nance. Långt tenorsolo av Sears.

25/3 1945

(LP: Joyce 1053A - One night stand with the Duke) Live från Civic Opera, Chicago. Samma arr och genomförande som föregående.

21/4 1945

(LP: DETS 2 - Your Saturday date with the Duke) Samma arr och genomförande.

14/5 1945

(LP: RCA FXM1 7303 - The Works of Duke - vol. 20) Studioinspelning. I grunden samma arr som tidigare men här genomförs vokalinslaget av Kay Davis, Joya Sherrill och Marie Ellington. Under 1944/45 har rytmen betonats mer och mer med basisten stundtals spelande med något som kan liknas vid slappteknik. Detta är mycket tydligt under Al Sears tenorsolo.

19/5 1945

(LP: DETS 6) Här har vi doa-doa't som vokalt inslag för första gången. För övrigt samma genomförande som föregående dock med något mindre betoning på det rytmiska. Min personliga favoritinspelning.

3/11 1945

(LP: DETS 29) Vid det här tillfället var inte Ray Nance med så Taft Jordan får ta hela vokalansvaret plus ett trumpetsolo längre än vanligt. Orkestern står för Doa-doa't. F.ö. samma arr och genomförande som t.ex. 25/3.

10/5 1947

(LP: FDC 1023 - DE vol. 4) Återigen en live-upptagning. Duke inleder med att förklara Sonny Greer's förträfflighet och därmed försöka få honom att sjunga numret. Sonny vägrar. Numret består f.ö. endast av Al Sears solo på tenor.

27/12 1947

Vid årets Carnegie Hall konsert framförs numret med Al Hibbler som vokalist. Finns ännu ej utgivet.

24/11 1948

(LP: Raretone 5003 - DE Live at Clique 1948 - vol. 2) Nytt arrangemang. Vokal av Hibbler som scatsjunger andra choruset. Därefter solo av Tyree Glenn, Ray Nance-vln, Harold Baker och enligt omslaget Ben Webster men själv tycker jag det är Al Sears.

2/9 1949 (LP: Raretone 5005 - DE Live at Clique 1949 - vol. 4) Samma genomförande som föregående men Nance på trumpet i st.f. violin. Jimmy Forrest tar tenorsolot helt annorlunda än Al Sears. Mer kraftfullt och auktoritativt.

19/11 1950

Ej utgiven upptagning från okänd lokalitet.
Numret spelas två gånger. Andra gången med en okänd vokalgrupp.

22/3 1952

(LP: Sunburst 501) Nytt arrangemang. Duke inleder med 2 chorus på piano. Därefter Nance vokalt som också tar ett chorus scatsång. Sedan följer ett trumpet chase med Nance och Willie Cook och avslutningsvis ett tenor chase med Paul Gonsalves och Jimmy Hamilton. En av de intressantare inspelningarna.

17/6 1954

(LP: Up-To-Date 2006 - The Studio Series vol. 5)
Samma arr och genomförande som föregående.

1/1 1956

(LP: CBS GN 13085 - Blue Rose) Ett arr uppenbarligen tillätlat för Rosemary Clooney. Snabbare tempo än i tidigare tolkningar. Övriga solister är Hodges, Hamilton på tenor, Clark Terry och Harry Carney. Enligt vissa uppgifter spelades musiken in vid ett tillfälle och Clooney's sång lades på senare.

20/9 1959

(CD: Top Jazz/Sarpe 1013) Bland de otaliga medleys där "It Don't" ingår kan särskilt nämnas detta tillfälle där numret ges stort utrymme. Ray Nance's vokal har det största utrymmet men även Hamiltons tenor kan höras.

2/6 1960

(LP: CBS S 67252 - Piano in the background)
Studioinspelning. Helt nytt arrangemang avsevärt moderniserat. Solo av Duke, Nance och Hodges.

3/4 1961

(LP: Vogue VJD 506 - The Great Reunion) Studioinspelning. Detta är mer Louis Armstrong än Duke Ellington. Det är Louis and His All Stars plus Duke. Louis står naturligtvis för det vokala inslaget och texten har nu fått en vers.

29/7 1966

(LP: Verve 711055 - Ella and Duke at the Cote D'Azur) En uppsluppen tillställning från Juanles-Pins. Ella lägger till doa-doa't och scatsjunger. Hon följs av Paul Gonsalves på tenor och därefter hör vi Ella och Ray Nance tillsammans.

Juni 1968

(LP: Tetco 86801 - Famed Fieldcup Concert -

vol.1) Duke inleder. Tony Watkins och Trish Turner sjunger. En minst sagt rörig tillställning, inte särskilt lyckad.

28/9 1968

(CD: Gentle Price GP 20052 - The Mexican Concert) Kort version från den mexikanska turnén 1968. Kort pianosolo av Duke och sedan är det bara Trish Turner.

1/11 1969

(Finns utgiven på BYG men saknas i undertecknads samling) Enligt diskografierna är det ett solonummer för Tony Watkins.

23/10 1972

Denna dag deltog banded i Timex All Star Swing Festival tillsammans med flera andra kända orkestrar. Duke framförde bl.a. "It Don't" och solister lär ha varit Duke plus Harold Ashby på tenor. Lär finnas utgivet på skiva.

5/9 1973

(LP: Flying Dutchman - DE + Teresa Brewer)
Bandet har av någon anledning förstärkts med trumpetarna Mercer Ellington, Joe Newman, Ernie Royal, Jimmy Owens och Jimmy Nottingham. Bunny Briggs hjälper T. Brewer med det vokala. Inga instrumentalsolon.

Har Du undrat över hur texten lyder ?

Här följer den med den vers som Louis Armstrong lade till:

What good is melody
What good is music
if it ain't possessing something sweet.
No, it ain't the melody
and it ain't the music.
There's something else that makes this tune complete

It don't mean a thing if it ain't got that swing.
It don't mean a thing all you got to do is sing.
It makes no difference if it's sweet or hot.
Just give that rhythm every (little) thing you've got.

It don't mean a thing if it ain't got that swing.

Doa-doa't får Du lägga till själv.

Den 8 december 1994 hade DESS ett klubbmöte i Visarkivets lokaler på Hagagatan.

**Cirka 35 medlemmar hade infunnit sig
till landgång med öl och litet underhållning
i Duke Ellingtons tecken.**

Vi började med landgång och öl direkt varvid vår ordförande Göran Wallén passade på att hälsa alla välkomna. Rolf Dahlgren, som är anställd på Visarkivets jazzavdelning och den som hjälpt oss med att få tillgång till de utmärkta lokalerna, höll ett anförande om Visarkivets historia i allmänhet och i synnerhet om dess jazz-avdelning. Visarkivet har ett betydande jazzbibliotek, men vad man är speciellt stolt över är den omfattande samling av orkester arrangemang som finns donerat av Thore Ehrling, Charles Redland m.fl. Det finns även ett stort bildarkiv med svenska jazzmusiker och utländska dito på besök i Sverige.

Sedan tog den musikaliska underhållningen vid. Claes Brodda på diverse saxar och klarinett tillsammans med Per Larsson på piano hade engagerats för kvällen. Självklart så bestod kvällens repertoar av enbart Ellington-låtar spritueellt annonserade av Claes och alldeles utmärkt fram-

förda av denna lilla kammarjazz ensemble.

Benny Åslund tog sedan över och spelade upp några inspelningar med Duke, som ännu inte finns utgivna på skiva. En del var ur Duke's s.k. "stock production" t.ex. 4 takes på "Blue Too" och en låt med namnet "Noon Noing". Vidare hörde vi ett nummer från en radio show. Benny har massor av sånt här material och förhoppningsvis kommer vi på framtida klubbmöten att få höra mer av dessa guldskatten.

Sedan var det dags för litet filmföreläsning. Hans Löw har säkert en av landets mest omfattande samlingar av jazz på film och video och andelen Duke Ellington är imponerande. Han visade bl.a. "A History of Jazz In Three Minutes" där man bl.a. kan skåda tenoristerna Jimmy Forrest och Charlie Rouse tillsammans. Alltså en något udda epok i orkestrens historia.

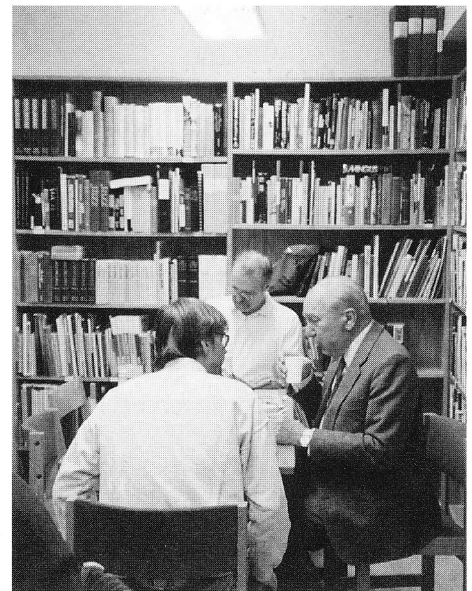
Vi såg också en "soundie" från början 50-talet med vokalist Chubby Kemp, en något obskyr

personlighet i Duke-sammanhang. Avslutningsvis såg vi en videofilm från Granada TV England daterad den 22 januari 1963 med bl.a. Billy Strayhorn framförande "Angu" på piano. Dessutom såg vi en sällan sedd kombination med Cootie Williams och Ray Nance spelande tillsammans i Mood Indigo. Det verkar ha varit en okänd videofilm för de flesta av oss. Vi hoppas att Hans får tillfälle att visa fler Duke-filmer för oss i framtiden.

Klas Brodda, saxar, Per Larsson, piano

Bo Hauffman

Let's Hear It for Mrs. Clinkscates

by Theodore R. Hudson

In his *Music Is My Mistress*, Duke names a Mrs. Clinkscates as his boyhood music teacher. Given his fondness for wordplay, the question of an actual Mrs. Clinkscates has persisted. In a recent issue of the *DEMS Bulletin*, Benny Åsland tells of recovering in his files an old note to the effect that an informant told him that this was a Mrs. Kingsdale, called "Mis' Klinker" by Duke. If this is true, then Duke likely transformed the name for his amusement and posterity's wonderment. In a response in the next/current issue, Charles Waters, Jr., argues for a Mrs. Clinkscates, citing Mark Tucker's dissertation (which led to his superb *Ellington: The Early Years*), items from the defunct *Washington Bee* newspaper, and other factors.

All of this prompted me to begin poking around in basic genealogical sources – telephone directories, city directories, federal censuses, and oral history – with the following results.

First, about Kingsdale and similar names:

The 1907-13 Washington telephone directory has none of these names, but has several Clinkins. The same applies for *Boyd's City Directory* for 1899, 1905, 1910-11 [some years are missing in the National Archives' collection]. The same applies also for the 1900 and 1910 Washington censuses.

Now about Clinkscates: The 1907-13 telephone directory lists no Marion or Marietta Clinkscale. Of the available city directories, the 1907 edition lists a Marion Clinkscates, lawyer, 739 4th Street, NW. The 1909 edition lists a Marietta L. Clinkscates, teacher, at the same address. With the possible exception of the middle initial, her name is the same as that of music teacher Marietta

(Mrs. M. Harvey) Clinkscates identified by Tucker. The 1910 edition lists lawyer Marion T.Clinkscates, but no Marietta. Interestingly, this same 1910 edition lists John W. Clinkscates, police [sic], at 810 12th Street, NE. This is next door to 812, where U.W.'s older brother until his death in the 1980s lived and had a barber shop. (U.W. [for Uncle Wesley] is the source I cited during a presentation at Ellington '94" as a member of Duke's boyhood social circle and friend of Artie Whetsol and others associated with Duke. At age 95 he is remarkably active physically and sharp mentally.) When I recently asked him about Clinkscates at 810 12th Street, U.W. vaguely remembered them as very light complexioned but did not go so far as to positively identify them by race. Further, this Clinkscates address is in the immediate neighborhood of the church where Whetsol's step-father was pastor and where U.W. grew up. As to censuses, although no Clinkscates show up in the 1900 and 1910 Soundex indexes (the 1900 and 1910 list several Clinkins), the 1920 census enumerates Clinkscates at various addresses: Arthur P.; Julia Clenskale [sic]; Samuel J., with wife Marie and children; and a **John W.**, white, 42, [occupation] police, with wife **M.** Blanche and two daughters. This 1920 listed John W. and family are at 310 7th Street, NE, not far from 810 12th where the 1910 city directory lists a John W..

While my preliminary findings are certainly inconclusive, they suggest support for the research of those inclined to believe there was an actual Mrs. Clinkscates who taught Duke. Anyhow, I hope there was. Such a name deserves a confirmed place in the Ellington mystique.

Följande dubbel-CD har i dagarna (feb. -95) kommit ut i handeln:

Gentle Price GP 20052 - Duke Ellington - The Mexican concert.

Skivmärket gör skäl för namnet.

Pris endast 99:-.

CD1 plus 4 nummer på CD2 härstammar från Duke's mexikanska turné 1968 och är inspelat 28 september 1968. Materialet har tidigare funnits tillgängligt på en video (Warner Music Vision 8356 50187-3). Så vitt vi kan utröna har det inte tidigare funnits utgivet på skiva.

Resten av materialet tycks härstamma från olika tillfällen på 40/50-talet. Vi har bett DEMS om en precisering så besked kommer säkert i en framtida DEMS-bulletin.

Bo Hauffman

PRESENTATIONER FRÅN ELLINGTON '94

**Ett antal presentationer från Ellington '94
finns nu nedtagna på papper och är tillgängliga för
medlemmar i DESS.**

Följande föredrag finns tillgängliga:

- 1 - John E. Hasse: Ellington Storms Sweden
- 2 - Walter van de Leur: Duke Ellington and Billy Strayhorn: Their special references and collaboration for the Blanton-Webster band 1939-42.
- 3 - Ken Rattenbury: Duke Ellington, Jazz Composer
- 4 - Alexandre Rado: Cat Anderson - The Musician and the Man
- 5 - Patricia Willard: A Drum Is A Woman

- 6 - Patricia Willard: Interview with Joya Sherrill
- 7 - Phil Schaap: Ellington In Rehearsal
- 8 - Theodore R. Hudson: The Washington of Duke's boyhood

Transkribering av fler presentationer är under utarbetande och kommer successivt att erbjudas. Föredragen kan tillhandahållas till en kostnad av SEK 10:- per kompendium. Sätt in summan på vårt postgiro (11 63 75 - 7) plus totalt 10:- för porto och angiv vilka föredrag Du önskar så skickar vi dom.

Duke Ellington bibliografi

Vi har fått in flera värdefulla synpunkter på bibliografin i vårt första nummer.
Fler synpunkter och bidrag är välkomna.
I vårt nästa nummer kommer vi att komplettera listan med de upplysningar som inkommit.

Sad News:

Charles Raymond "Chuck" Connors

Chuck Connors, trombonist, har avlidit 64 år gammal den 11 december 1994. C. Connors är en av de sista som spelade i Duke Ellingtons Orkester och fortfarande var aktiv i Mercer Ellingtons Orkester fram till i dag.

Chuck Connors började att spela den 10 juli 1961 med Duke Ellington. Han var en strikt sektionsman med klassisk utbildning, som även spelade med Dizzy Gillespie.

Anm. Kontinuerligt aktiva musiker från Duke Ellingtons orkester återstår i dag troligen Barry Lee Hall tp och Rocky White dr som regelbundet spelar i Mercer Ellingtons band.

McHenry Boatwright

McHenry Boatwright har avlidit 74 år gammal den 6 november 1994. Mr Boatwright var gift med Ruth Ellington, Duke's syster, och var operabarytonsångare. Han uppträdde många gånger i Vita Huset och fick flera utmärkelser bl.a. två gånger Marion Anderson Award. Han arbetade med Leonard Bernstein och sjöng på Metropolitan Opera House. Vid första stereoinspelningsen av Porgy and Bess sjöng M. Boatwright rollen som Crown.

Vi hade själva nöjet att hälsa på paret Boatwright vid Ellington '93 i New York vid den avslutande middagen.

Göran Wallén

Några nyutkomna CD av intresse:

1. Johnny Hodges med Lawrence Welk's Orkester, December 1965

Den populära dansbandsledaren Welk och Johnny Hodges spelar upp ett antal standard-melodier. Johnny Hodges spelar suveränt som vanligt och för nya fans till Ellingtonmusik och Hodgesfans är det en fin introduktion med fina arrangemang.

2. Early Ellington, The Original Decca Recordings. 3 st CD från 1926 till 1931.

Steven Lasker har producerat dessa CD med ljud och text på 52 sidor av högsta kvalitet. En udda inspelning "Is That Religion?" finns med samt 2 st tagningar med stepparen/dansören/sångaren Bill "Bojangles" Robinson. Dessa tagningar var tidigare okända med Ellington's orkester. Det är komplett från Brunswick och Vocalion perioden.

3. The Duke Ellington World Broadcasting Series. 5 st CD från 1943 till 1945.

Detta är George H. Buck's 9 st Circle-LP nu på CD. Musiken är underbar med excellent ljud, och det är alla tagningar från dessa inspelningar.

Det rör sig om s.k. transcriptions discs, inspelningar avsedda enbart att användas för radio-utsändningar.

Göran Wallén

VÄRVA MEDLEMMAR TILL DESS !!

Vi tror att det finns många Ellington-beundrare runt om i landet som skulle ha intresse av ett medlemskap i DESS. Gör dom uppmärksamma på vår förening. En hundralapp insatt på vårt postgirokonto 116375-7 berättigar till medlemskap. Som hittat.

